

Sygn. akt II AKa 173/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 lutego 2024 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VIII Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Izabela Szumniak

Sędziowie: SA – Adam Wrzosek

SO (del.) – Anna Grodzicka - spr.

Protokolant: st. sekr. sąd. Katarzyna Rucińska

przy udziale prokuratora Renaty Śpiewak

po rozpoznaniu w dniu 31 stycznia 2024 r.

sprawy **A. Z. (1)**, syna D. i B. z domu J., urodzonego (...) w S.

oskarżonego o czyn z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 191 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 31 stycznia 2023 r., sygn. akt XVIII K 168/22

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. uchyla rozstrzygnięcie z punktu III;

2. oskarżonego A. Z. (1) w ramach zarzucanego mu czynu uznaje za winnego tego, że w dniu 18 lipca 2021 r. w W., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, stosował przemoc wobec M. Ż. (1) polegającą na biciu pokrzywdzonego po całym ciele rękoma oraz pałąk teleskopową, kopaniu, rozbiciu na głowie szklanej butelki, polewaniu benzyną oraz groził uszkodzeniem ciała poprzez podpalenie, połamanie kończyn i pocięcie posługując się maczetą oraz nożem, a nadto zmuszał pokrzywdzonego do spożycia 0,5 litra alkoholu w postaci wódki, przy czym działania te podjął w celu wymuszenia zwrotu wierzytelności przysługującej w jego przekonaniu od pokrzywdzonego na rzecz P. W. (1) i K. K. (1) z tytułu wzajemnych rozliczeń finansowych, tj. czynu wyczerpującego dyspozycję art. 191 § 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym w czasie popełnienia czynu w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 191 § 2 k.k. skazuje oskarżonego i wymierza mu karę 2 (dwóch) lat i 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

3. ustala, że orzeczona w punkcie II zaskarżonego wyroku nawiązka dotyczy skazania za przypisany oskarżonemu czyn z art. 191 § 2 k.k.;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności od 30 czerwca 2022 r. godz. 19:25 do dnia 13 lutego 2024 r.;

IV. zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze ustalając, że wchodzące w ich skład wydatki ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	VIII AKa 173/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 31 stycznia 2023 r., sygn. akt XVIII K 168/22

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca oskarżonego

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka	

	zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	Uchylenie	#	Zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
1.	A. Z. (1)	Działanie oskarżonego w celu wymuszenia od pokrzywdzonego zwrotu wierzytelności przysługującej w jego przekonaniu na rzecz P. W. i K. K. z tytułu wzajemnych rozliczeń.	Wyjaśnienia oskarżonego Zeznania P. W. i A. Z.	k.1232v k. 1230v-1231 1231v- (...)
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
1.	A. Z. (1)	Brak działania w celu uzyskania bezprawnej korzyści majątkowej (kradzież).	j.w.	j.w.

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
1.	Wyjaśnienia oskarżonego Zeznania P. W. Zeznania A. Z. Dokumentacja z akt sprawy XII K 67/22 SO w Warszawie	Dowody spójne wewnętrznie, korelujące z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym. Brak podstaw do podważenia ich wiarygodności. Dokumenty o charakterze urzędowym, których autentyczność i rzetelność nie budzi zastrzeżeń. Sprawa XII K 67/22 powiązana z niniejszą sprawą wobec tożsamości przedmiotu postępowania.

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

<p style="text-align: center;">STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
Lp.	Zarzut	
3.1.	<p><u>Apelacja obrońcy oskarżonego adw. Ł. P. – k. 1086-1099, tom VI</u></p> <p>Obraza przepisów prawa materialnego, a mianowicie:</p> <p>- art. 280 § 2 k.k. poprzez uznanie, że żądanie wydania kluczy w celu pojechania z pijanym pokrzywdzonym wyczerpuje znamiona kradzieży, w sytuacji gdy w świetle wyjaśnień oskarżonego, zeznań świadków oraz samego pokrzywdzonego żądanie wydania kluczy miało zostać podyktowane wolą pojechania nim po to, by ten sam nie prowadził pojazdu, a nie miało na celu przywłaszczenia mienia pokrzywdzonego</p> <p>- art. 280 § 2 k.k. poprzez uznanie, że żądanie zapłaty kwot skierowane do M. Ż. (1) wyczerpuje dyspozycję tego przepisu w sytuacji, gdy <u>żądania oskarżonego miały na celu zwrot wierzytelności przysługującej P. W. (1) względem M. Ż. (1)</u>, o której to wierzytelności A. Z. (1) posiadał wiedzę, iż wynika ona z istniejącego długu (pożyczki), co zostało potwierdzone podczas spotkania w dniu zdarzenia, przy jednoczesnym założeniu Sądu I instancji o braku legalności wierzytelności istniejącej, przy jednoczesnym zaniechaniu ustalenia</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadne</p> <p># niezasadne</p>

podstaw rozliczeń pomiędzy P. W. (1) a M. Ż. (1)

- **art. 280 § 2 k.k.** poprzez uznanie, że sam fakt ujawnienia telefonu marki I. oraz S. w mieszkaniu, w którym przebywał M. Ż. (1) wyczerpuje znamiona czynu stypizowanego w tym przepisie w sytuacji, gdy sam fakt ujawnienia telefonów w mieszkaniu oraz brak faktu ujawnienia kluczy do samochodu nie może stanowić podstawy do przyjęcia, że znamiona czynu zabronionego stypizowanego w art. 280 § 2 k.k. zostały zrealizowane

Alternatywnie

Błąd w ustaleniach faktycznych polegający na błędnym przyjęciu, że oskarżony działał w celu kradzieży mienia pokrzywdzonego w sytuacji, gdy działania oskarżonego nakierowane były na odzyskanie istniejącej wierzytelności przysługującej P. W. (1) wobec M. Ż. (1), która w ocenie A. Z. (1) była wymagalna oraz wynikała z rozliczeń cywilnoprawnych pomiędzy M. Ż. (1) a P. W. (1), co potwierdzała korespondencja SMS pomiędzy nimi oraz wyjaśnienia oskarżonego, a także zeznania świadków K. C., V. G., K. K. (1), P. W. (1) oraz w części z zeznaniami M. Ż. (1), które zostały przez Sąd uznane za wiarygodne

Błąd w ustaleniach faktycznych polegający na błędnym przyjęciu, że oskarżony swoją świadomością nie obejmował zwrotu wierzytelności przysługującej P. W. (1) względem M. Ż. (1) oraz uznaniu, że ewentualna wierzytelność nie dotyczyła legalnych rozliczeń w sytuacji, gdy materiał dowodowy zgromadzony w sprawie, w

szczegółności w postaci zeznań świadków V. G., K. C., K. K. (1), P. W. (1), korespondencji SMS, wyjaśnień oskarżonego prowadzi do wniosku, że oskarżony posiadał wiedzę o istniejącej wierzytelności, o której zwrot został poproszony, wierzytelność dotyczyła legalnych rozliczeń, albowiem nie przeprowadzono jakiegokolwiek przeciwdowodu w sprawie, a twierdzenia Sądu w zasadniczej mierze oparte zostały na twierdzeniu, że pożyczka nie została zawarta w formie pisemnej w sytuacji, gdy obowiązujące przepisy prawa nie wymagają dla ważności pożyczki dochowania formy pisemnej

Obraza prawa procesowego, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, tj.

- **art. 7 k.p.k.** poprzez przekroczenie granic wszechstronnej oceny dowodów oraz dokonanie jej w sposób dowolny z pominięciem niektórych istotnych okoliczności (wyszczególnienie jak zarzucie z pkt 6)

- **art. 5 § 2 k.p.k.** poprzez pominięcie wszystkich wątpliwości pojawiających się w sprawie w zakresie tego czy wierzytelności dotyczyły legalnych rozliczeń dowodów w sytuacji, gdy brak było potwierdzających nielegalność rozliczeń P. W. oraz A. Z. (winno być M. Ż.), o których wiedzę posiadał A. Z. (1) i sprowadzenie argumentacji Sądu w zakresie legalności wierzytelności do faktu, że pożyczka nie miała formy dokumentowej, zaś przepisy kodeksu cywilnego nie wymagają aby pożyczka została pod rygorem nieważności

zawarta w formie pisemnej, **pominięcie wątpliwości w zakresie zamiaru działania oskarżonego i jego świadomości w zakresie zwrotu wierzytelności, nieuzasadnione odrzucenie tezy, że oskarżony nie działał w celu zwrotu wierzy** w sytuacji, gdy podczas rozmów w wynajmowanym apartamencie pokrzywdzony z P. W. oraz A. Z. (1) rozmawiał o zwrocie wierzytelności przy udziale A. Z. (1), a M. Ż. (1) nie zaprzeczał istnienia długu, nieustalenie, w którym momencie względem żądań o zapłatę długu miały padać groźby oraz kiedy miała być stosowana przemoc fizyczna wobec pokrzywdzonego, nie ustalenie czy i gdzie znajdowały się klucze do samochodu marki P. oraz telefony marki I. i S. w chwili zdarzenia oraz tego czy sprawcy rzeczywiście kierowali żądania wydania w/w rzeczy oraz czy żądania te były nakierowane na rzeczywisty zabór (kradzież rzeczy), istniejących wątpliwości co do użycia przez oskarżonego maczety, noża lub podobnego narzędzia, a także arbitralnego przyjęcia, że oskarżony przyniósł kanister z benzyną

Obraza przepisów prawa procesowego, a mianowicie art. 366 k.p.k. i 170 k.p.k. poprzez niedążenie do wyjaśnienia wszystkich okoliczności sprawy poprzez oddalenie wniosku dowodowego w zakresie przesłuchania w charakterze świadka M. M.

Obraza przepisów prawa postępowania, a mianowicie art. 5 § 2 k.p.k., 7 k.p.k. i 424 k.p.k. poprzez sporządzenie uzasadnienia w sposób tendencyjny, absolutnie dowolny, co wynikało

z przyjęcia jedynej jako możliwe tezy aktu oskarżenia w zakresie zamiaru i świadomości, z całkowitym pominięciem dowodów przemawiających na korzyść oskarżonego potwierdzającego wiedzę oskarżonego o legalnym długu pomiędzy P. W. (1) a M. Ż. (1) z zaznaczeniem, iż wbrew twierdzeniom Sądu I instancji w protokole z przesłuchania P. W. (1) pozyskanego przez Sąd wynika, że złożono zawiadomienie na działania M. Ż. (1), co wskazuje na dowolność ocen w zakresie zamiaru i świadomości oskarżonego uznając, że nie działał on w celu zwrotu wierzytelności, choć wielokrotnie on sam jak i pozostali świadkowie na to wskazywali, choćby świadek K. C. czy V. G.

Rażąca niesprawiedliwość wyroku, o której mowa w art. 440 k.p.k. poprzez wydanie wyroku z naruszeniem podstawowych zasad procesowych wskazanych w zarzutach oraz naruszeń prawa materialnego.

W razie nie uwzględnienia zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych obraza przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 191 § 2 k.k. poprzez jego niezastosowanie i błędne uznanie, że oskarżony zrealizował znamiona czynu stypizowanego wart. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 191 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w sytuacji, gdy oskarżony działał w celu zwrotu wierzytelności istniejącej, legalnej, o której posiadał wiedzę zarówno od P. W. (1), który pokazywał mu sms-y, jak również K. S. (1), a także samego pokrzywdzonego, który podczas spotkania nie kwestionował

	długu, co prowadzi do wniosku, iż w świetle zgromadzonego materiału dowodowego zdarzenie należy kwalifikować jako czyn z art. 191 § 2 k.k.	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Apelacja obrońcy okazała się zasadna.</p> <p>Trafnie zarzuca obrońca, że Sąd I instancji dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych, który miał wpływ na treść orzeczenia poprzez błędne przyjęcie, że działanie oskarżonego było ukierunkowane na zabór mienia należącego do pokrzywdzonego M. Ż. (1).</p> <p>Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia może mieć postać błędu „braku” albo błędu „dowolności”. Zarzut taki może zostać postawiony wówczas, gdy sąd ustalając stan faktyczny wziął pod uwagę wszystkie istotne w sprawie dowody (art. 92 i 410 k.p.k.), a także, gdy prawidłowo je ocenił. Natomiast ustalając stan faktyczny na podstawie tych dowodów pominął wynikające z nich fakty (okoliczności) istotne w sprawie (błąd „braku”) albo ustalił fakty, które wcale z danego dowodu nie wynikają lub wynikają, ale zostały zniekształcone, przeinaczone (błąd „dowolności”).</p> <p>Sąd I instancji uznając wyjaśnienia oskarżonego za wiarygodne co do celu wizyty w W. w dniu 18 lipca 2021 r. i wiedzy o wzajemnych rozliczeniach pomiędzy P. W. a M. Ż. ustalił, że oskarżony nie działał z zamiarem odzyskania długu, lecz kradzieży</p>		

należących do pokrzywdzonego przedmiotów w postaci telefonu marki (...) i kluczyków od samochodu marki P.. Ustalając stan faktyczny Sąd pominął okoliczności wynikające z wyjaśnień oskarżonego, który konsekwentnie w toku postępowania twierdził, że podjął działania w celu odzyskania wierzytelności ze świadomością, że dług faktycznie istnieje. Nie jest zatem tak, jak wskazuje Sąd I instancji, że podawana przez oskarżonego okoliczność nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia w sprawie (k. 1065-1066). Ma znaczenie i to zasadnicze, gdyż dla prawidłowej oceny zachowania oskarżonego kluczowe znaczenie ma cel, z którym sprawca działa, a zatem czy jest to zwrot wierzytelności, czy uzyskanie bezprawnej korzyści majątkowej (kradzież). Sąd pominął okoliczności wskazane przez oskarżonego pomimo, iż wynikały one także z innych dowodów uznając je za pozbawione znaczenia w sprawie (uzasadnienie - k. 1065-1067).

W konsekwencji zasadny jest zarzut obrazy przepisów postępowania, a to w szczególności art. 7 k.p.k. Sąd pierwszej instancji dopuścił się bowiem dowolności ocen w zakresie zamiaru i świadomości oskarżonego uznając, że nie działał on w celu zwrotu wierzytelności.

Dla rozpoznania strony podmiotowej czynu stypizowanego w art. 191 § 2 k.k. rozstrzygające znaczenie ma to, czy sprawca wymuszający zwrot świadczenia działa w takim celu ze świadomością, że na podstawie obowiązującego prawa przysługuje mu (lub osobie, na rzecz której działa) wierzytelność, a więc, że dłużnik jest zobowiązany do świadczenia.

Przesłanki charakteryzujące stronę podmiotową przestępstwa z art. 191 § 2 k.k. są spełnione, gdy zebrane dowody pozwalają przyjąć, że sprawca działa ze świadomością istnienia wierzytelności oraz, że celem jego działania było wymuszenie zwrotu wierzytelności.

Taka sytuacja zachodzi w rozpoznawanej sprawie.

Sąd Apelacyjny podziela wyrażone dotychczas przez Sąd Najwyższy poglądy, że dla bytu występku określonego w art. 191 § 2 k.k. konieczny jest szczególny, „pozytywny” zamiar kierunkowy polegający na co najmniej subiektywnym przekonaniu sprawcy, że działa w celu zwrotu realnej i zasługującej na ochronę prawną wierzytelności (por. postanowienie SN z dnia 22 maja 2014 r., II KK 346/13, OSNKW 2014, z. 12, poz. 90 oraz wyrok SN z dnia 16 marca 2023 r., IV KK 552/21, L.). To subiektywne przekonanie winno mieć oparcie w określonej dostępnej sprawcy wiedzy, że działa w celu zwrotu realnej, co najmniej w jego przekonaniu, zasługującej na ochronę prawną wierzytelności. Okoliczności, w jakich sprawca podejmuje swoje działania muszą dawać mu podstawę do przyjęcia, że konkretna wierzytelność faktycznie występuje. Dopiero bezprawna windykacja roszczenia pozbawiona elementarnych cech, o których mowa w art. 353 § 1 k.c., nie może korzystać z uprzywilejowanej formy kwalifikowania czynu jako zmierzającego do egzekwowania wierzytelności, której po prostu nie ma.

W świetle zgromadzonego materiału dowodowego uprawniony jest wniosek, że oskarżony działał

w przekonaniu o rzeczywistym istnieniu wierzytelności. Oskarżony miał racjonalne podstawy do przyjęcia, że windykowana wierzytelność istnieje i jako taka podlega ochronie na gruncie prawa cywilnego. W tym stanie rzeczy słuszny jest wniosek, że A. Z. (1) działał w celu wymuszenia zwrotu wierzytelności przysługującej w jego przekonaniu od M. Ż. na rzecz P. W. i K. K. z tytułu wzajemnych rozliczeń.

Odwołując się do zeznań pokrzywdzonego obrońca słusznie wywodzi, że nie można oskarżonemu przypisać działania z zamiarem kradzieży mienia.

W świetle zgromadzonych dowodów brak jest podstaw do ustalenia, że w czasie zdarzenia doszło do kradzieży telefonu komórkowego marki (...) i kluczyków od pojazdu marki P.. Jak wynika z akt sprawy telefon komórkowy należący do M. Ż. (1) został ujawniony w toku oględzin mieszkania, w którym doszło do przedmiotowego zdarzenia (k. 175-177). Telefon nie został zabrany przez sprawców zdarzenia, w tym przez oskarżonego. Kluczyki od pojazdu nie zostały odnalezione. Okoliczność ta w żaden sposób nie obciąża jednak oskarżonego, gdyż brak jest dowodów na to, by uczestnicy zajścia tymi kluczykami dysponowali, a ponadto by mieli zamiar przywłaszczenia sobie ich wartości. Z pewnością zaś zamiarem sprawców nie była kradzież pojazdu marki P., który w stanie nienaruszonym znajdował się w miejscu jego zaparkowania (protokół oględzin – k. 39-40, dokumentacja fotograficzna – k. 78-83). Jak słusznie podnosi obrońca z analizy zeznań pokrzywdzonego M. Ż. nie wynika w sposób jednoznaczny,

aby działania sprawców, w tym oskarżonego A. Z. (1) były ukierunkowane na zabór w/w przedmiotów.

W konsekwencji ustalenia Sądu I instancji sprowadzające się do działania w celu zaboru mienia należącego do pokrzywdzonego uznać należy za dowolne. Pomijając aspekt dowodowy Sąd Okręgowy nie przedstawił w uzasadnieniu logicznej, spójnej i rzeczowej argumentacji, która miałaby przemawiać za poczynionymi w sprawie ustaleniami. Formułując tezę o dokonaniu zaboru tych przedmiotów przez sprawców (co wg Sądu miało nastąpić w początkowej fazie zdarzenia) Sąd jednocześnie ustala, że „Telefon pozostał w mieszkaniu po tym, gdy opuścili je pokrzywdzony wraz z A. Z. i K. S., zaś kluczyki od pojazdu nie znalazły się, nie było ich w mieszkaniu i nie miał ich w chwili zatrzymania K. K.”. Przy takich konkluzjach Sąd uznaje, że „Z zabranymi M. Ż. rzeczami postąpili jak z własnymi. Telefon pozostawili w mieszkaniu, zaś kluczyki najprawdopodobniej wyrzucili bądź zniszczyli” (uzasadnienie – k. 1067-1067v). Wywód ten nie jest przekonujący, co wzmacnia tezę o braku przesłanek do przypisywania oskarżonemu działania w celu zaboru w/w przedmiotów.

Uznając zatem zarzuty za zasadne Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok przypisując oskarżonemu popełnienie czynu z art. 191 § 2 k.k.

Wnioski co do celu działania oskarżonego, jakie podjął wobec pokrzywdzonego M. Ż., znajdują wsparcie w wyjaśnieniach (i zeznaniach) P. W. oraz K. K., zeznaniach A. Z. (3) (k. 1232-1232v), V. G. (k. 340342, 929v-930),

wydruku korespondencji pomiędzy M. Ż. a P. W. (k. 986-991), a częściowo także zeznaniach pokrzywdzonego (k. 1027v-1028). W tej sytuacji wyjaśnienia oskarżonego w których twierdził, iż udając się do W. był przekonany, że jedzie pomóc w odzyskaniu pieniędzy wynikających z umów biznesowych (k. 1232v) jawią się jako wiarygodne. Wyjaśnienia oskarżonego (k. 1029), który twierdził, że widział treść korespondencji potwierdzającej dług pozwalają na ustalenie, że działał on w celu odzyskania wierzytelności ze świadomością, że na podstawie obowiązującego prawa taka wierzytelność P. W. przysługuje. Sąd pierwszej instancji nie miał podstaw do zakwestionowania stanu świadomości oskarżonego co do istnienia wzajemnych rozliczeń. Nie musiała to być wiedza pełna i wszechstronna, pochodząca bezpośrednio od wierzyciela.

Dla ustalenia podstaw odpowiedzialności karnej oskarżonego na gruncie art. 191§ 2 k.k. nie ma przy tym znaczenia okoliczność braku formalnego udokumentowania tych należności oraz ich faktyczna wielkość. Kluczowe znaczenie ma bowiem stan świadomości oskarżonego co do tego, że dług istnieje. Dostrzec należy, iż z zeznań M. Ż. wynika, że co najmniej w odniesieniu do kwoty 7000-8000 zł przyznał, że taką kwotę był winien P. W. (k. 1026, 1028). Natomiast wobec treści ujawnionej korespondencji (k. 986-991) pokrzywdzony w istocie nie był w stanie logicznie ustosunkować się do kwestii zwrotu kwoty 70 000 euro (k. 1028). Brak jednoznaczności zeznań M. Ż. w tym zakresie nie może

obciążać oskarżonego prowadząc od krytycznej oceny jego wyjaśnień.

Uwzględniając zatem całokształt okoliczności ujawnionych w sprawie przyjąć należy, iż oskarżony działał z zamiarem wymuszenia od pokrzywdzonego zwrotu wierzytelności w jego przekonaniu faktycznie istniejącej. Brak jest podstaw do zakwestionowania wiarygodności twierdzeń oskarżonego, iż działał w celu odzyskania długu, a nie zaś kradzieży należących do pokrzywdzonego rzeczy. Skoro oskarżony działał w celu wymuszenia zwrotu wierzytelności, jaka w jego przekonaniu przysługiwała od pokrzywdzonego, a nie w celu osiągnięcia bezprawnej korzyści majątkowej, jego zachowanie nie stanowiło przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. Przy czynie z art. 191 § 2 k.k. przemoc lub groźba bezprawna w celu zmuszenia innej osoby do określonego zachowania, gdzie brak możliwości ustalenia zamiaru zaboru w celu przywłaszczenia uniemożliwi zawsze uznanie takiego zachowania za przestępstwo rozboju (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 19 lutego 2008 r., II AKa 16/08).

Dokonując tej zmiany Sąd określił na nowo rodzaj i wymiar kary orzekając wobec oskarżonego karę 2 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności. Czyn kwalifikowany z art. 191 § 2 k.k. cechuje się niższym stopniem społecznej szkodliwości. Zagrożony jest karą do 5 lat pozbawienia wolności. Tak orzeczona kara jest adekwatna do stopnia winy sprawcy i społecznej szkodliwości przypisanego czynu, uwzględniając dyrektywy, o których mowa w art. 53 § 1 i 2 k.k. Sąd Apelacyjny uwzględnił

<p>motywację i sposób zachowania oskarżonego, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, a także właściwości i postawę oskarżonego, który przyznał się do tak określonego czynu, wyraził żal i skruchę. Tak zaprezentowana postawa daje podstawę do ustalenia, że – pomimo uprzedniej karalności - stopień demoralizacji oskarżonego nie jest na tyle pogłębiony, by przemawiał za orzeczeniem kary surowszej.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu, ewentualnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak podstaw do uwzględnienia tak sformułowanych wniosków. Wprawdzie nie zachodzą podstawy do uznania, że oskarżony dopuścił się przestępstwa rozboju, to jednak działając w celu wymuszenia zwrotu wierzytelności dopuścił się czynu z art. 191 § 2 k.k. W świetle zgromadzonych dowodów sprawstwo i wina w zakresie tak przypisanego czynu nie budzi wątpliwości.</p>		

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
--	--

4.1.	Nie stwierdzono okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu.
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
W zakresie rozstrzygnięć pozostających poza zakresem dokonanej zmiany wyroku. .	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Brak podstaw do zmiany wyroku w tym zakresie.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zmiana opisu czynu i jego kwalifikacji prawnej w związku z ustaleniem, iż oskarżony działał w celu wymuszenia zwrotu wierzytelności. Skazanie za czyn z art. 191 § 2 k.k. na karę 2 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności. Ustalenie, iż nawiązka orzeczona na rzecz pokrzywdzonego na podstawie art. 46 § 2 k.k. w kwocie 5000 zł dotyczy skazana za tak przypisany czyn.	
Zwięźle o powodach zmiany	
Częściowa zasadność apelacji obrońców oskarżonego. Argumentacja jak w punkcie 3.1. uzasadnienia wyroku. Błędne uznanie, że oskarżony zrealizował znamiona czynu stypizowanego w art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 191 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. Brak podstaw do ustalenia, że oskarżony działał z zamiarem przywłaszczenia mienia należącego do M.	

Ż.. Całokształt ujawnionych w sprawie okoliczności przemawia za ustaleniem, że oskarżony działał w celu wymuszenia zwrotu wierzytelności przysługującej w jego przekonaniu na rzecz P. W. (1) i K. K. (1) od M. Ż. (1) z tytułu wzajemnych rozliczeń. Przemoc i groźba bezprawna stosowane były w celu zmuszenia pokrzywdzonego do określonego zachowania. Z analizy akt sprawy wynika, że oskarżony miał racjonalne podstawy do przyjęcia, że windykowana wierzytelność obiektywnie istnieje i jako taka podlega ochronie prawnej. W realiach niniejszej sprawy zasadny jest wniosek, że w dniu 18 lipca 2021 r. oskarżony A. Z. (1) działał z zamiarem odzyskania długu, a nie zaś kradzieży należącego do pokrzywdzonego mienia.

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
5.3.1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
5.3.1.2.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
5.3.1.3.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
5.3.1.4.		# art. 454 § 1 k.p.k.

Zwięźle o powodach uchylenia		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
Pkt III	Zaliczenie okresu pozbawienia wolności na poczet orzeczonej kary w związku z tymczasowym aresztowaniem w sprawie – art. 63 § 1 k.k.	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
Pkt IV	Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k., uwzględniając zasady słuszności, zwolniono oskarżonego od kosztów sądowych za II instancję w całości.

7. PODPISY
SSA Adam Wrzosek SSA Izabela Szumniak SSO del. Anna Grodzicka

1.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego	

Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Całość wyroku	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	

#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	Uchylenie	#	zmiana